

Портретът на арх. Филип Битраков е първата картина на Тания, която вече е на лунната повърхност.

Инициативата е част от проект за бъдещите заселници на естествения ни спътник

Българската художничка в „Кенеди Спейс център“.

изпрати картини на Луната

Направо се просълзих, когато отидох да се регистрирам. На гишето в общината те питат откъде идваш и какъв език говориш и като кажеш: „Аз съм българин“, ти дават едно кучарче, пълно с документи и брошури на български език с подробни инструкции: къде да си водиш децата на детска градина, къде да посещаваш фитнес, кой басейн е отворен, в коя библиотека какво можеш да намериш, в кои дни да си изхвърлиш боклука... И всичко това придружено с покана, подписана лично от кмета, с която той те кани на чаша „порто“ - да видиш откъде се управлява градът, за да започнеш да го опознаваш и заобичаш. Беше доста трогателно, защото знам колко ми е струвало, докато стигна до това гише, а изведнъж

хората ти казват „Добре дошъл“

даже на собствения ти език... И така, харесаме се с Белгия още в самото начало.“

Следва дълъг период, в който българката трябва да се интегрира и да започне буквално от нулата. А в тази страна, където хората едва ли не по рождение владеят по няколко езика (в Белгия официални са нидерландски, френски и немски), такова приобщаване не е никак лесно. През това време работи в магазини, ресторанти и дори като преподавател в дом за възрастни хора.

„Беше труден период - нищо не дойде лесно. Имаше моменти, в които

работех по 17 часа на денонощие

в ирландски пуб и пътувах дотам по един час на отиване и един на връщане с колелото... Рисуването го бях избутала много назад и всичко беше подчинено на инстинкта за оцеляване. Мина доста време, докато научих добре езика и вече имах някакъв избор за по-добра работа.“

След години най-после идва моментът и да се обърне отново към изкуството. Новият старт е окуражаващ, тъй като още с първите си работи Тания печели почетни места в престижни конкурси в Белгия и други страни.

„Работех като управител на магазин за екологични и биологични дрехи. Обичам да заставам зад работодатели, които имат някаква кауза, и им посве-

Портрет на Тания Атанасова от нейния колега Алесандро Томасети също отпътува с апарата „Одисей“.

тих 7 години. Животът напредна и вече не ставаше дума за диво оцеляване, както в началото, и усетих, че тази работа вече не ми носи удовлетворение. Бях на 37 години и знаех, че мога да рисувам добре, но от много време

много време да припозная отново изкуството и да покажа на какво съм способна. И благодарение на подкрепата на приятеля ми, който освен журналист е и добър музикант, в един момент просто си казах, че майка ми

Първият ѝ портрет вече отлетя с апарата „Одисей“ от американската мисия „Артемидида“

не го бях правила. В Академията в София имах преподавател по живопис, който не харесваше как рисувам и лично ми е казвал, че работите ми са за боклука, което е много обезкуражаващо и за един творец е просто убийствено. В такива случаи направо си скриваш таланта и си казваш, че няма смисъл. Затова ми трябваше

не е ходила напразно на две работи и да става в 5 сутринта, за да гони първи влакове и рейсове, за да ми плаща годините в Академията.“

Събрала кураж, Атанасова отива на няколко обучения при художници в Белгия, Испания и САЩ, където усъвършенства уменията си.

„Особено много научих в Мадрид

на един мастерклас при Елои Моралес, където много промених стила си. С малко инат от шопската ми линия започнах да участвам и по разни конкурси. Станах член на американски групи за художници - аз работя в модерен реализъм, а това е стил, който не всеки купува. В момента

в Европа има само два музея

за такова изкуство и много малко са местата, където може да го видиш на световно ниво. Затова започнах да търся американски пазар и изобщо американски начин за изява, изложби и т.н. И оттам беше връзката ми с д-р Самуел Пералта - човека, който реализира тази инициатива..

Идеята е картините да бъдат пренесени на носител с много високо качество в специални „капсули на времето“, като за целта д-р Пералта осигурява място в космическите апарати. От произведенията на Тания за Луната са избрани 6 творби, като първата от тях вече замина с апарата „Одисей“ по програмата „Артемидида“, а останалите ще отпътуват със следващата мисия.

По ирония на съдбата сега

за там се отправя и неин портрет

от друг художник - Алесандро Томасети, с когото са се рисували взаимно.

„Серията портрети, които изпращам в Космоса, неслучайно са на близки приятели, които означават много за мен, защото са огромна част от пътя, който съм извървяла, и особено много се радвам, че моделът ми за картината, която вече е на Луната, е българин - моят добър приятел архитект Филип Битраков - споделя Тания за своя звезден миг, след като е посетила „Кенеди Спейс Център“ за изстрелването на лунния модул. - От първоначално номинирани 42 души аз бях един от малкото европейци - може би първият, но със сигурност единствената българка и единствената белгийка. Целият проект беше създаден във времето на COVID с цел по някакъв начин да увековечи творците, продължаващи да работят в тези тъмни за човечеството месеци. Тогава бях поканена в едно шоу в САЩ, което се казваше „Шелтър“ (подслон, за слон - англ.). Символичен е и погледът към небето, който има за цел да повдигне духа ти.“